

Ο ζωοδότης Λόγος (Κυριακή του Παραλύτου)

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Το παράπονο του επί 38 χρόνια παραλύτου για τον οποίο κάνει λόγο η διήγηση του Ιωάν. 5, 1 -15 είναι πράγματι συγκλονιστικό: «Δεν έχω άνθρωπο να με βάλει μέσα στην δεξαμενή, όταν ταραζείται το νερό». Είναι αβοήθητος και μόνος. Την βοήθεια όμως που δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος να του προσφέρει, έρχεται να την δώσει με τον πιο δραστικό, οριστικό και αυθεντικό τρόπο ο Χριστός. Με ένα αυθεντικό λόγο του δίνει την υγεία στον ασθενή. Όπως ο δημιουργικός λόγος του Θεού εκ του μηδενός έκανε τον κόσμο (κατά την διήγηση της Γενέσεως), το ίδιο κι ο δυναμικός λόγος του Υιού του Θεού αναδημιουργεί το κατεστραμμένο από την αμαρτία και την αρρώστια πλάσμα.

Ο λόγος του Χριστού δίνει ζωή, είναι ζωοδότης λόγος. Αρκεί ο άνθρωπος να δεχθεί με πίστη και εμπιστοσύνη τον αυθεντικό αυτό λόγο που διαφέρει ριζικά από τα ανθρώπινα λόγια. Γιατί δεν προσβάλλει αλλά βοηθεί· δεν καταστρέφει, αλλά δημιουργεί· δίνει την ζωή και την ανάσταση. Αυτός που ακούει τον λόγο μου, λέγει

ο Ιησούς, και πιστεύει σ' Αυτόν που με έστειλε έχει κίολας αιώνια ζωή· και δεν θα κριθεί, αλλά ήδη έχει μεταβεί από τον θάνατο στην ζωή» (Ιωάν- 5, 24) . Ο θείος αυτός λόγος «μένει εις τον αιώνα χωρίς να μεταβάλλεται ή να εξασθενεί με το πέρασμα του χρόνου και να χάνει την επικαιρότητά του. Γιατί η ελπίδα της ζωής και της κατανικήσεως του θανάτου παραμένει παντοτινός πόθος των ανθρώπων, μη επηρεαζόμενος από την τεχνική πρόοδο ή την πολιτιστική εξέλιξη, που κάνουν τον άνθρωπο ακόμη πιο δέσμιο των κατασκευασμάτων του και τον αφήνουν αβοήθητο στα βαθύτερα αιτήματά του. Μέσα στο πλήθος των ανέσεων και μηχανών που διευκολύνουν εξωτερικά την ζωή, διαπιστώνει κανείς την απουσία του συνανθρώπου, του βοηθού, του συμπαραστάτου.

Είναι πραγματικά παράξενος ο τρόπος με τον οποίο υποδέχονται πολλές φορές οι άνθρωποι την προσφορά του λόγου του Θεού. Οι Ιουδαίοι θρησκευτικοί ηγέτες στη διήγησή μας αγανακτούν, γιατί ο Ιησούς έκανε το θαύμα την ημέρα του Σαββάτου και ζήτησε από τον ασθενή να σηκωθεί, να πάρει το κρεβάτι του και να πορευθεί θεραπευμένος στο σπίτι του μετά από 38 ετών αρρώστια. Με την στενόκαρδη νοοτροπία τους οι εκπρόσωποι της θρησκείας τυφλώθηκαν από το γράμμα του Νόμου και δεν είδαν το Πνεύμα του Θεού που φανέρωσε στην ανθρωπότητα ο Χριστός. Νόμισαν ότι καταρρέει το όλο θρησκευτικό σύστημα των νομικών διατάξεων και παραγράφων, την στιγμή ακριβώς που ο Ιησούς πρόσφερε την αγάπη και την ζωή στους ανθρώπους.

Μέσα σ' ένα κόσμο, που συνέθεταν από την μια μεριά οι παραμορφωμένοι από την αρρώστια και την αμαρτία άνθρωποι και από την άλλη οι χαρακτηριζόμενοι από στενόκαρδη τυποκρατία στη σφαίρα της θρησκευτικής ζωής και αρνούμενοι την θεία προέλευση του Ιησού Ιουδαίοι, αποκαλύπτεται ο Θεός όχι σαν τιμωρός και κριτής όλων αυτών, αλλά σαν σωτήρας που λυτρώνει από την ασθένεια, ελευθερώνει από τους ξηρούς τύπους, δίνει ζωή στους ανθρώπους και θερμαίνει την ελπίδα της αναστάσεως, αφού ο ίδιος ο Υιός του Θεού δια του θανάτου του κατανικά τον θάνατο και θριαμβεύει κατά των δυνάμεων της φθοράς και της καταστροφής.

Σε τρία σημεία κυρίως μπορεί κανείς να διαπιστώσει την διόρθωση πορείας της ανθρωπότητας που επιτελεί ο Χριστός κατά την διήγηση της σημερινής ευαγγελικής περικοπής: 1) Διορθώνει την παραμόρφωση της ανθρώπινης φύσεως που οδηγείται στον όλεθρο, την καταστροφή και τον θάνατο, επαναφέροντάς την στην πορεία της ζωής που οδηγεί στον κόσμο της αναστάσεως. 2) Ελευθερώνει από τον ξηρό τύπο του γράμματος του Νόμου, αποκαλύπτοντας την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο. Και 3) δίνει τον λόγο της αληθείας που μέσα στα ψεύτικα πολλές φορές λόγια των ανθρώπων μαρτυρεί για την αυθεντία της θείας δυνάμεως. Όποιος πιστεύει σ' αυτό τον λόγο ξεπερνά τον θάνατο και μπαίνει στο βασίλειο της πραγματικής ζωής, της θείας και ατέρμονης ζωής.

(Ιωάν. Δ. Καραβιδόπουλου, Καθ. Παν/μίου, Οδός Ελπίδας, εκδ. Ι. Μ. Αττικής, Αθήνα 1979, σσ. 117-119)

PERMANENTLY_REMOVED